

„Přelévání duší“ do zaostalých zemí?

Karel Funk

Karma funguje tak, že člověk, aniž si to uvědomuje, je bezděčně puzen přicházet do situací, které mají vyrovnávací účinky k jejich příčinám. Může se dostat například právě tam, kde dostane nějakou nákazu, aby jí cosi vyrovnal. Nebo i tam, kde mu jde o život, pokud tím dosáhne karmického vyrovnání.

Jak ale probíhá karma, když si dnes vše v životě úzkostlivě zabezpečujeme? Dejme tomu jsme naši civilizovanou hygienou a zdravotnictvím dosáhli, že něco, k čemu má člověk karmický sklon, už není možné vyrovnat. Odstranili jsme řadu nemocí ("vítězná medicína"!). K tomu máme svobodnou vůli. Společnost má dnes opatření, zejména zdravotnická a hygienická, která umožňují zasahovat do karmy. Odstraňují některé příčiny, kterými by někdo vlivem svého zapletení potřeboval projít, pak tím může ovlivnit jeho karmu. Ale pozor. Toto "ovlivňování" neznamená, že se tato karma odstraňuje! Svě karmě člověk neunikne, dá jí to pouze jiný směr, podobu nebo čas.

Své karmě nelze uniknout

Naše často kritizovaná, a podle mnohých vždy nedostatečná, sociální a zdravotní opatření nás nezprošťují toho, co potřebujeme prožít. Karmické vyrovnání, před kterým nás naše věda, přísná hygiena, ale i policie, soudnictví, ochrana lidských práv atd. dokáže ochránit, přijde stejně, jen z jiného směru. Pokud některé oblasti karmických úderů odstraňujeme, vytváří se pouze možnost jiných příležitostí a vlivů. R. Steiner dává příklad, že dejme tomu společné příčiny mnoha nemocí, například epidemií, lze vysvětlit tím, že lidé, kteří se k těmto nemocem dostávají, musí odstranit to, co si karmicky vstípili – například bezcitnost při epidemii neštovic. Když dokážeme, třeba očkováním, odstranit tyto možnosti vyrovnání, i pak zde příčina, kterou je bezcitnost, zůstane a ony duše pak musí v této nebo jiné inkarnaci hledat přiměřené vyrovnání jiným způsobem.

Tím, že jsou dnes mnohé možnosti karmického vyrovnání horečně odstraňovány, je nám odňata možnost podlehnout řadě vnějších vlivů. Žijeme v mnoha oblastech jako v klimatizovaném domě a ve sterilním prostředí. Vnější život je bezpečnější, příjemnější i zdravější. Ale i z klimatizace jednou vyjdeme a zrovna může zuřit vichřice či vánice.

Co přináší zdravější život a zjednáání většího fyzického pohodlí? V jeho důsledku podléháme opačnému vlivu: znenáhla pocítujeme prázdnotu, nespokojenost, nenaplněnost. Vnější život je stále bezpečnější, bohatší, zdravější a zábavnější, alespoň podle našich moderních materialistických představ a požadavků, ale to přináší slábnutí pohnutek (popudů) k vývoji. Probíhá tím pustnutí duší. Nebezpečí je nekypří a neaktivizuje. Díváme-li se na život pozorně, můžeme si toho všimnout. Sotva existovalo v jiné době tolik lidí, kteří žijí v tak příjemných životních poměrech, ale plandají se životem s prázdnotou, nezaměstnanou duší. Spěchají od senzací k senzacím, od zábavy k zábavě, od vzrušení ke vzrušení. Adrenalin se stává ve

všeobecné nudě cílem. I tak se duše cítí prázdné, vyprahlé. Nakonec již nevědí, co mají na světě hledat, aby se jim dostalo nějakého obsahu, a jaký obsah by to měl být. Skákání z mostu, počítačové hry, televize, výživa instant, příroda instant, sexualita instant, kurzy na "ochočení" si andělů nebo věštění jim to nenahradí. Zatímco vnější život se stává zdravějším a pohodlnějším, tím víc churaví duše. Nesvádějme to ale na materialismus vědy. Ten ve středověku vyvolala materializace náboženství, ustrnutí teologie v dogmatech. To dalo půdu k hmotářské vědě a pak k pustému životu. Někdy i k náhradě v podobě podvodné komerční pseudoezoteriky.

Příčina populační exploze v Africe či Asii

Někteří si zaslouží víc. Mohou zůstat prázdní jen do určité míry. Potom se jakousi vlastní pružností vymrští na druhou stranu. Hledají pak obsah, který vede k hlubinám spirituality, zejména duchovní vědy. Vidíme tedy, že to, co vychází z materialistického pojetí života, sice ulehčuje zevní podmínky, ale vytváří obtíže vnitřního života. Ty však u některých jedinců způsobují, že utrpení duše vede k hledání spirituálního obsahu. Uvědomují si, že ve své prázdnotě nemohou najít uspokojení pomocí vjemů z vnějšího světa. Někteří tedy mají snahu přijímat stále něco nového tak dlouho, až pružnost z druhé strany zesílí natolik, že se opět naplňují spirituálním životem. To však není žádná vyšší "protekce", i k tomu se uzpůsobili kdysi dávno.

Pro ty, kteří k tomu nedospějí, nastávají dvojí karmické možnosti: vyskytují se stále nové nemoci, například AIDS, anebo se tyto duše musí zrodit příště do méně pohodlných podmínek či oblastí, aby si tam "svou" chorobu, která je má z něčeho očistit, našly. Lapidárně řečeno: Potřebujeme nemoc, která tady byla vymýcena? Příště si pro ni "dojdeme" jinam. Ale i obecněji: Protože v našich hygienických i jinak dobrých podmínkách nemáme možnost prožití některé těžší karmy, nudíme se, vymýšlíme nesmyslné zábavy a marníme čas, jdeme příště do podmínek jiných částí světa, kde se naše karma může odžít. Co jiného jsou populační exploze Afriky a Asie?

Svámi nemocemi si vytváříme své zdraví

Je dobré si objektivně uvědomit podmínky našeho nynějšího života: většina lidí umírá přirozenou smrtí, průměrný věk se rapidně zvyšuje (například v ČR za posledních 20 let o neuvěřitelných sedm let), většina nemocí je léčitelných, existuje tolik metod na zmírnění bolesti jako nikdy dřív... Za existenční starosti dnes rozhořčeně označujeme snížení uspokojení našich představ, zvýšení DPH, dražší benzín nebo odsunutou valorizaci důchodů... Dříve lidé umírali v podstatě na to, že se udřeli, na epidemie nebo na podvýživu. My jsme si vyiplali své životní podmínky do úrovně, která v dějinách lidstva dosud nebyla. Ale nudíme se a chřadneme duševně i duchovně. Z nudy vymýšlíme stále odpornější a bohapustější zábavy, zvyky, koníčky. Tato spirála zbytečností a marností, jakási babylonská věž, se nám stala samozřejmostí. Myšlení některých lidí je soustředěno jen na to, čím se obklopují a podle kvality právě jen toho zevního, hmotného, usuzují i na hodnotu člověka.

V porovnání s minulými dobami i s chudým "zbytkem světa" (cca 80 % obyvatelstva země) žijeme jako v bavlnce. Pro takové Afghánce je pokladem láhev čisté vody. Hoši ji tam plechovkami nabírají v čistších kalužích a prodávají za dolar. A pokud se nadále vztekáme a hašteříme, je to naše pýcha a rouhání se. Čím se máme lépe, tím míň si toho vážíme a vznášíme požadavky, že se chceme mít ještě lépe. Obzvláště Češi jsou podle průzkumů jedním z nejnespokojenějších národů vyspělého světa. Zdraví si fetišizujeme jako hlavní

hodnotu, ale děláme vše pro to, abychom si ho narušovali. Lepší než neustále přát kdekomu ke kdečemu "hlavní je to zdravíčko" by asi bylo – necht' tvá nemoc splní brzy svůj účel, tedy ti přeju, aby ses z ní co nejrychleji poučil, aby mohla být plně a navždy vyléčena. Nebo – přeji ti, aby sis svým životem vytvářel podmínky ke zdraví.

Ty duše, které v bezpečných a sterilních podmínkách euroamerického světa nemají možnost vhodného karmického vyrovnání, se příště "přelévají" do zaostalých zemí s hladem a chladem, žízni, epidemiemi, válkami..., i proto tam nyní přibývá tolik lidí. Náš civilizovaný svět je stále bezpečnější, jsme hýčkáni v kultu blaha člověka, takže mnozí se pro možnost karmického vyrovnání "stěhují" příště jinam, kde si odžívají těžší život kvůli nabytí pokory, skromnosti, střídmosti... I proto se různé humanitární či vojenské pomoci atd. často míjejí účinkem – to ovšem neznamená, že by neměly být poskytovány. Karma je jedna věc, snaha o pomoc trpícím věc druhá, nutná.

Co dělat, aby Palachova oběť nebyla zbytečná

Ono "stěhování do horšího" v příštím životě je obdobné, a karmicky stejný princip, jako když se část národa jen zlučovitě vzteká na poměry, aniž by cokoliv pro jejich zlepšení učinila, nebo alespoň byla tiše vděčná osudu za to, čeho se jí dostává. Takoví zapomněli na stav ekonomiky i politiky (pokud si ho tehdy vůbec uvědomovali při naprosté cenzuře) před rokem 1990, vzpomínají nepoučeně a nostalgicky na socialismus, a proto tento mrak pýchy, nenávistné síly a zloby, tato karmická síť nad našim národem způsobí dříve či později buď novou totalitu a diktaturu, nebo si tito lidé individuálně zapříčiní zrození do poníženosti a šikany jiných totalit, dejme tomu do hladových policejních zemí typu komunistické Korey, převážné části Číny či Kuby, aby plněji pochopili a zažili jejich zrůdnost.

Spíše se ale dá odhadnout, že mraky poměrů se zde zatáhnou celkově, protože národní poklad étosu oběti Palachovy, morální vklad disentu, obětí totality, politických vězňů, pronásledovaných náboženských řádů a statečných věřících jedinců i ušlechtilých elit Masarykovy republiky, to vše otevřelo cestu k onomu úžasnému listopadovému převratu. Co s tím děláme dál, je už jen naší věcí. Tento duchovní fond minulosti splnil svůj účel – přinesl svobodu. Tu za nás vybojovala menšina, spíše jedinci. My jsme si už jen přišli zacinkat klíči, zazpívat hymnu a okouknout po létech Kubišovou, Kryla či Hutku. A co se svobodou dál? Slušní se často zapouzdřili ve svém pohodlí a nadřazenosti a vyklidili dobrovolně pole těm méně slušným. Národ opět čekal, že někdo shora musí nadiktovat všeobecnou (tedy – těm druhým) morálku. Ve své soukromě pěstované nemorálnosti požaduje morálku od těch nahoře. Pokud za ztělesnění zla považujeme jen politiky a sami si pěstujeme bezuzdně svou soukromou lenivou zášť, pýchu, ukřivďenost, pak sotva rozpoznáme druhého Havla, a i kdyby, pak bychom si ho určitě nezvolili. Jeho morálka by příliš zavazovala, to raději někoho, na koho budeme moci nadávat. Nad Hav lem jsme se ušklíbali, že je snílek a s tou morálkou to přehání, tedy máme to, co jsme si vybrali.

A Evropa? Ničením minulosti si ničí budoucnost. Opustila křesťanské kořeny, za prioritu má ekonomické ukazatele a unifikaci všeho, až po tvar okurek. Nebyl vyslyšen Havlův hlas, že Evropská unie by měla v první řadě obnovit a společně sdílet evropské hodnoty ducha. Dnes si duchovně vyprázdněná Evropa způsobuje vlastní degeneraci a oslabení vůči sílícímu islámu.

My všichni jsme "rozmazlenci" své doby

Jsme tu dnes povětšinou rozmazlení do absurdní šíře marnění času (samoučelný sport, úpadková kultura, zruďné umění, bujarý noční život, soutěživost místo sounáležitosti, cestování kdoví kam bez účelu, drahá rekreace co nejdál od domova, nadbytečné kulinářství a rozmlsanost...). Z tohoto lenivění, pokud si na to zvykneme a ztratíme touhu po niternosti, poctivosti, opravdovosti, po vyšších hodnotách, nás pak může probudit jen těžký život shánění základních životních potřeb. Zdraví, stravu, vodu, hygienu, obydlí, ošacení, vzdělání..., to vše je ve velkých částech Asie a Afriky ohroženo. Tyto poměry trvají tak dlouho, dokud to karma lidí vyžaduje. Výdobytků naší civilizace si můžeme užívat bez následků jen v případě, že zároveň žijeme poctivý niterný život nepřipoutanosti, sebepoznání, vcítění. Čím jsme ale zhýčkanější a niterně lenivější, tím větší šok to pro nás příště může být, pokud bychom byli hozeni do nějaké chatrče bez hygieny, vody, elektřiny atd. Není to jistě pravidlem, ale ti nejlenivější, nejpyšnější a nejzpuštěnější si něco takového kvůli své výchově přitáhnou.

Chceme vše a nejlépe hned

Už ani nepozorujeme, jak jsme se nechali zavalit fiktivními, vsugerovanými potřebami, davovým soutěžením v množství a kvalitě zevních předmětů a jak se honíme za marnostmi, které se jednou mohou obrátit proti nám, pokud na nich svými postoji lpíme. Takto, pouhou karmickou logikou, se dá dojít k poznání nutnosti větší skromnosti, šetrnosti, nelpění na nečistých zábavách, nenavykání si na zbytečnosti (nadbytečnosti) atd. Samozřejmě, že odpočinek, rekreace či emočně čistá zábava jsou opodstatněné, ale ne jako přílišný a nadbytečně luxusní samoučel. Spíš záleží na celkovém životním postoji než na detailech konkrétního trávení času. Mnohdy je krásným úspěchem, když člověk ve stáří, pokud ví o reinkarnaci nebo alespoň o posmrtné boží pravdě, nabude odvahu přijmout budoucí tíži osudu, nebát se a mít naději a víru, že s pomocí boží lásky vším projde ke svému zaslouženému uvolnění, prozření, radosti a stane se lepším člověkem pro svět.